

„Det passerer, at der i Genhold til Lov af 20de December 1873 er 11,000,000 Kr. til Indtægt og 18,953,396 Kr. 93 Ore til Udgift,“ at jeg ønsker at udtale mig. Det er af Flertallet i Statsrevisionen udtalt, at det ikke er korrekt, at denne Indtægts- og Udgiftspost ikke har været opført paa Finantsloven, og der er ligeledes af Udvalgets Mindretal sagt, „at det vistnok havde stemt bedst med de almindelig fulgte Regler, at den omhandlede Transaktion var fremtraadt paa Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven.“ Det anerkjendes altsaa af hele Statsrevisionen, ogsaa af den Statsrevisor, der ikke har villet deltage i Indstillingen, at det havde været det Korrekteste, om Udgiften havde været posteret paa Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov. Der blev gjort den Indvending mod, at den kom ind paa Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov, at Transaktionen var gjort, inden Tillægsbevillingsloven for det Aar udkom; denne udkom nemlig først den 4de Mai 1875. Dertil maa imidlertid først bemærkes, at Tillægsbevillingsloven kunde være kommen tidligere, hvis det havde været Ministeriet magtpaaliggende at faae Bevillingen paa Tillægsbevillingsloven, og desuden at det er en almindelig Skik, at der paa Tillægsbevillingslove optages alt afholdte Udgifter. Det er Noget, som, saalænge jeg har haat den Aare at være Medlem af Rigsdagen, har været Tilfældet. Jeg har set for over 20 Aar siden, at der paa Tillægsbevillingsloven er optaget Udgiftsposter, som allerede vare effektuerede. Det var derfor ikke noget Nyt, om denne Udgiftspost var kommen ind paa Tillægsbevillingsloven, efter at Transaktionen var gjort. — Det er bleven taget som en Dabel, at der staar: „Det passerer“. Det er ikke rigtigt. Naar der kun sættes et „passerer“, saa tror jeg ikke, at der deri indeholdes en Dabel. Naturligvis siges dermed ikke, at det billiges, at Udgiften ikke er blevet sat paa Finantsloven, men det er blot et Supplement, som man anser for nødvendigt, for at Rigsdagen kan stemme særlig over den enkelte Post, der ikke er bleven bevilget paa Finantsloven eller paa en Tillægsbevillingslov. At Grundlovens § 49 udtrykkelig udtaler, at enhver Udgift skal være bevilget paa Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov, behøver jeg vist ikke at minde det høie Thing om. Statsrevisionens Flertal har derfor troet at burde komme med en Indstilling, hvorover der kunde finde en Votering Sted, og jeg skal tilføje, at lignende Voteringer have tidligere fundet Sted; der har været indstillet ubevilgede Udgifter, som vare af langt mindre Betydning. Der var i Regnskabet for, saavidt jeg er indrer, 1870—71 2 Poster under Postvesenet af mindre Størrelse, den ene paa lidt over 1,000 Rdl. og den anden paa lidt over 2,000 Rdl., som bleve indstillede, fordi de ikke vare bevilgede. Ved 2den Behandling i Folkethinget havde man næret Tvivl, om ikke hver af de tvende Poster

var indført paa 2 forskellige Steder. De bleve da udstemte, for at Sagen kunde blive undersøgt til 3die Behandling; men ved en Forglemmelse kom de ikke ind igjen. Det var altsaa ubevilgede Udgifter, og de bleve derfor voterede ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1870—71. Det er altsaa ikke noget Nyt, der her foreligger, og lige saalidt som det dengang blev anset for at indeholde en Bebreidelse, lige saalidt have vi egentlig villet, at det skulde være en Bebreidelse, vi her kom med, men man har blot villet gjøre opmærksom paa, at der forelaa noget Uforeft. Det er den almindelige Betragtning, som har ledet os til at gjøre Indstillingen; men dertil kommer endnu nogle særlige Omstændigheder ved Loven og Lovens Gjennemførelse. Den ærede Ordfører mente, at Loven egentlig ligefrem indeholdt en Bemyndigelse til at tage fra den kontante Kassebeholdning til Indfrielse af Laanet. Det kan jeg ikke anerkjende, og om det just ikke staar med tydelige Ord i Loven, tror jeg dog, at efter Motiverne og hele Forhandlingen kan det ikke miskjendes, at Lovens Hensigt var, som Udvalget har udtrykt det, at betale Gjæld med Guds. Det var paa en Maade en Omsætning af Reservecanden, hvorved man skaffede sig disse Obligationer af Laanet og derhos tillige en Bemyndigelse til, naar man havde skaffet sig dem, at tilintetgjøre dem. Jeg kan derfor heller ikke forstaa det ærede Udvalgs Tankegang, naar det siger, at Loven indeholder en Bemyndigelse til at afbetale Gjæld med Guds, og paa samme Tid siger, at den bemyndigede til at bruge kontante Penge. Det forekommer os derfor, at der er en Uoverensstemmelse i den Maade, hvorpaa Loven er bleven anvendt; men vi have udtrykkelig fremhævet i Statsrevisionens Betænkning, at vi aldeles ikke dadlede, men tværtimod fuldstændig billigede, at Finantsministeren, naar Kassebeholdningen havde den meget betydelige Størrelse, som den havde, brugte de indkomne Kontanter til at udføre denne Transaktion istedetfor at forsøge Kassebeholdningen og afhænde af Reservecandens Midler. Der er ogsaa et andet Punkt, hvorpaa der viser sig nogen Uoverensstemmelse mellem Loven og dens Anvendelse. Jeg siger her til, at hele Transaktionen er foregaaet paa et Aar. Da Finantsministeren forelagde Loven, saa ytrede han udtrykkelig: „Jeg tror, at, naar man i denne Henseende“ — det vil sige ved en Opfyldelse i større Dele — „gaar frem med Forsigtighed, vil den hele Foranstaltning, saafremt der ikke indtræder overordentlige Forhold, kunne gjennemføres i forholdsvis kort Tid — jeg vil f. Ex. sige to eller tre Finantsaar.“ I Loven staar der: „Indløsning i forskellige større Dele.“ Forskjellige Dele maa dog forudsættes at være mere end to Dele, men naar Forholdene vare saaledes, at det kunde gjøres i kun to Dele, saa kan der aldeles ikke siges Noget derimod, og